

David Ellefson

Betrouwbare basbaas met simpele setup

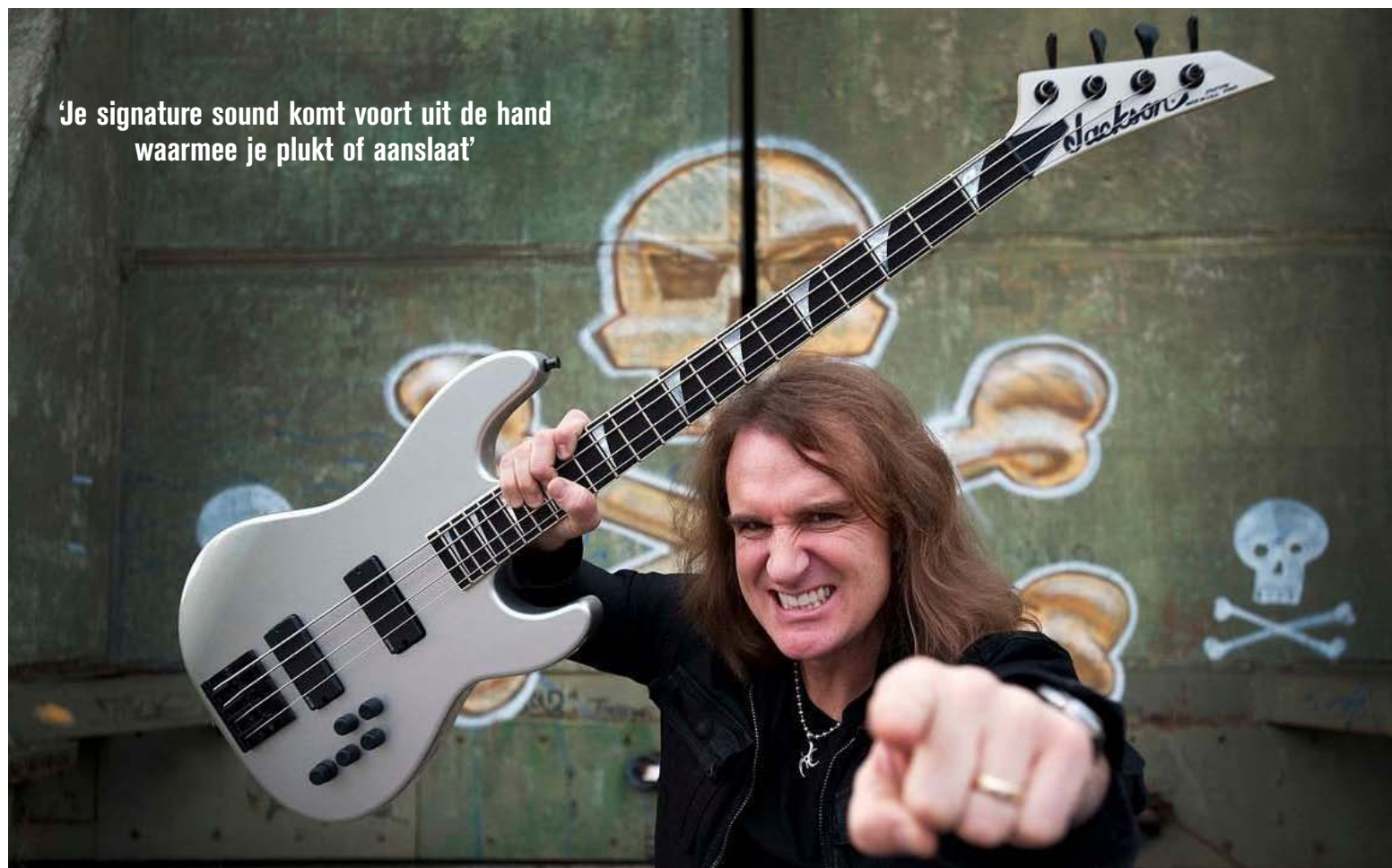
Een betrouwbare, amicale, no-nonsense figuur die riffs laat ronken en zijn bas door een muur van gitaren kan prikken. Zo laat David 'Dave' Ellefson, bassist en mede-oprichter van Megadeth, zich het beste omschrijven. We spreken deze sympathieke metalhead over het nieuwe Megadeth-album *Dystopia*, zijn zoveelste tandempartner Chris Adler en zijn eerste schreden op de basgitaar.

Megadeth behoort samen met Metallica, Slayer en Anthrax tot de zogenoemde 'Big Four': de vier meest invloedrijke heavy metalbands ter wereld. Onlangs bracht de band zijn vijftiende studioalbum uit: *Dystopia*. Dit is tevens het derde studioalbum waarop David Ellefson te horen is sinds zijn rentree in 2010. Want waarom gingen Ellefson en Dave Mustaine, de roodharige zuurkijker en voorman van Megadeth, in 2002 ook maar weer uit elkaar?

In 2002 staat Mustaine's leven op zijn kop. Eerst moet de voormalig Metallica-gitarist een niersteen laten verwijderen, een souvenir van overmatig drankgebruik. Maar nog erger: hij valt later dat jaar op een stoel in slaap, met zijn arm over de leuning en zijn hoofd liggend op die arm. Hierdoor beknelt hij - zonder dat hij het weet - langdurig een zenuw in zijn arm. Het levert de gitarist een zenuwbeschadiging op waardoor hij zijn linkerarm en -hand niet meer goed kan gebruiken. Omdat hij denkt nooit meer op het hoogste niveau te kunnen spelen heft hij Megadeth op.

Openstaande rekeningen

Dit schiet Ellefson in het verkeerde keelgat, want er staan nog enkele fikse rekeningen open en ook ontstaat er discussie over rechten. Het duo gaat enkele jaren gebukt onder deze vete. Maar net zoals Suske niet zonder Wiske kan, groeien zanger-gitarist en bassist langzamerhand weer naar elkaar toe. Het geschil wordt tijdens een diner weggeklonken. Hoewel de in Minnesota geboren metalhead

'Je signature sound komt voort uit de hand waarmee je plukt of aanslaat'

van 2002 tot 2010 dus niet bij Megadeth betrokken was, mogen we hem toch zien als een vaste waarde binnen deze legendarische thrash metalband.

Ellefson vormt met zijn rustige voorkomen en boerenverstand de perfecte tegenhanger van blaaskaak Mustaine. Bovendien weet Ellefson als een van de weinige heavy metalbassisten hoe je door een muur van gitaargeluid heen kan prikken. Hoog tijd om te achterhalen hoe en met welke spullen hij dat doet. We bellen met Ellefson, daags na de NAMM. Het bericht van Motörheads Lemmy Kilmister's overlijden schokt dan nog steeds na: een logisch startpunt van het vraaggesprek.

Dave, hoe heb jij het heengaan van Lemmy ervaren?

'Het was natuurlijk enorm schokkend toen ik het nieuws vernam. Lemmy heeft een gigantische nalatenschap. Hij was de godfather van thrash metal en zijn basspel was zo bombastisch dat het hem een unieke artiest maakte. Megadeth heeft veel met Motörhead samengewerkt. In november 1985 deden we onze eerste gezamenlijke show in de Santa Monica Civic Auditorium, dat was met Wendy O. Williams

[zangeres van Plasmatics - PL]. Een jaar later hebben we een aantal voorprogramma's van Motörhead gedaan, en in 2011 ging de band met ons mee op Gigantour. Onze laatste show samen was in 2014 in de Pearl Concert Theater in Las Vegas. We hadden dus een lange geschiedenis.'

Heeft hij jou geïnspireerd als bassist?

'Wat mij het meest inspireerde, was dat hij naast bassist ook zanger, songwriter en bandleider was. Phil Lynott van Thin Lizzy, Steve Harris - hoewel geen zanger, maar wel bandleider - van Iron Maiden en Geddy Lee van Rush hebben me op eenzelfde manier geïnspireerd. Onlangs studeerde ik een paar Motörhead-nummers in voor een tribute-optreden op zijn herdenkingsdag in The Whisky A Go Go in Hollywood. Daardoor begreep ik zijn speelstijl ineens een stuk beter. Hij had een erg unieke plectrumstijl. Slaggitaar-achtig. Daarbij maakte hij veel gebruik van opwaartse slagen. In combinatie met de distortionsound van zijn Rickenbacker en Marshall-versterker kon hij in zijn eentje enorme ruimtes vullen.'

'Om gehoord te worden moest ik een oplossing vinden: dat werd het plectrum'

Waarom heb jij zelf de basgitaar opgepakt?

'Ik was fan van rock & roll. Met name van Bachman Turner Overdrive en KISS, dat soort bands. Om de een of andere reden werd ik meteen door de basgitaar gegrepen. Ik weet niet precies waarom. Zo'n lange hals met dikke snaren vond ik er gewoon cool uitzien. Pas toen ik eenmaal bas ging spelen - ik was elf jaar - begreep ik de rol van het instrument. Vervolgens zocht ik snel mijn heil in de zessnarige gitaar. Ik ben nog altijd een redelijk goede slaggitarist, en ik kan ook wel met een akoestische gitaar overweg: allemaal instrumenten die tot de ritmesectie behoren. Toch ben ik naar de bas terugggekeerd. Tegenwoordig vind ik het vooral leuk om uit te zoeken hoe de bas een aanvulling kan zijn op drums en slaggitaar. In metal zijn die instrumenten namelijk de fundamentele bouwstenen van de meeste bands. Als bassist in een metalband is het voor mij dus handig om te weten hoe ze te werk gaan, zodat ik daar met mijn bas zo goed mogelijk mee kan communiceren.'

Kan je je eerste optreden als bassist nog herinneren?

'Ik speelde ongeveer een jaar bas toen ik in de band kwam van een paar vrienden van mijn oudere broer. Ik geloof dat we EC High Voltage heetten, wat dat ook mag betekenen, haha! Mijn allereerste optreden was op de veranda van het huis van de ouders van de gitarist. Onze vaders en moeders kwamen allemaal kijken. We droegen plateauzolen, bell bottom broeken en fancy shirts. Ik weet nog dat de gitarist een buizenversterker had die er zo nu en dan mee stopte. Dan moest je erop slaan en met een beetje mazzel deed hij het dan weer. Natuurlijk hield de versterker er midden in het optreden mee op. We stonden er op een gegeven moment met z'n allen op te rammen om hem weer aan de praat te krijgen; de ververb galmde over het terrein heen! Dat heeft me meteen geleerd dat wat er tijdens een liveshow verkeerd kan gaan, ook daadwerkelijk verkeerd gaat.'

Benader je shows tegenwoordig nog steeds zo?

'Ik heb nog steeds dezelfde houding als weleer: minder is meer. Ik houd de dingen graag heel simpel. Zo ook mijn werkwijze en houding. Ik steek veel tijd in het opnemen van nieuwe nummers, kom voorbereid naar repetities en zodra ik mijn podiumkleren aan heb, ben ik klaar voor een show. Tijdens het aantrekken van mijn podium-outfit vindt er een soort transformatie plaats: net zoals Clark Kent in Superman verandert. Ook tijdens een show houd ik het overzichtelijk. Mijn setup is to the point [zie kader - red.]. Ik speel gewoonlijk tijdens een optreden op slechts één of twee basgitaren. Jaren geleden realiseerde ik me dat je in het midden van een miljoenen kostende lichtshow, podiumproductie en topversterkers kunt staan, maar dat een falende 9V-batterij je alsnog heel ver van huis kan laten voelen.'

Megadeth is onlangs met een tournee begonnen rond het nieuwe album Dystopia. Hoe leef je naar de eerste paar shows van een nieuwe tournee toe?

'Live spelen vind ik heerlijk, dus ik kijk er altijd naar uit. We komen net uit dat hele proces van

XXX

schrijven en opnemen. Altijd leuk, maar een album opnemen is voor mij voornamelijk een excuus om te kunnen touren. Livemuziek heeft de meeste impact en dat geldt zeker voor metal. Het gevoel dat ontstaat wanneer band en fans als een soort volksstam samenkomen is uniek. Ik blijf het geweldig vinden.'

Wat doe je om je uithoudingsvermogen op peil en je spieren soepel te houden?

'Ik ga thuis weleens naar een chiropractor. Die herinnert me er altijd aan dat het leven van een fanatiek tourende muzikant even intensief is als dat van een professioneel sporter. Mijn voorbereidingen beginnen thuis met diverse oefeningen, het leren van de nummers en het opwarmen van mijn spelvaardigheden en motoriek. Je motorische eigenschappen moeten zo zijn getraind dat die als het ware automatisch de nummers herkennen zodra je die begint te spelen. Dat gaat een stap verder dan simpelweg een nummer onthouden. Dat is slechts de eerste stap. Jezelf een nummer eigen maken vergt meer toewijding. Tegen de tijd dat je op tournee gaat, kan je jezelf alle nummers maar beter eigen hebben gemaakt, zodat je beter kan anticiperen op wat er op dat moment gebeurt. Bovendien kan je jezelf beter focussen op de fans en de rest van de band,

XXX

David's overige projecten

EMP Label Group

De Ellefson Music Production Label Group of EMP Label Group, is een door David Ellefson opgericht muzieklabel, die de bands Doll Skin, Arise In Chaos en Green Death onder zijn vleugels heeft. Van de meidenband Doll Skin is Ellefson tevens manager.

www.emplabelgroup.com

Metal Allegiance

Ellefson maakt deel uit van de supergroep Metal Allegiance, die verder bestaat uit drummer Mike Portnoy (The Winery Dogs, ex-Dream Theater), gitarist Alex Skolnick (Testament) en bassist en oprichter Mark Menghi. Op het naar de band vernoemde debuutalbum spelen zowel Ellefson als Menghi bas en soms gitaar. De band maakt gebruik van meerdere gastzangers, onder wie Phil Anselmo van Pantera en Randall Blythe van Lamb Of God. Metal Allegiance speelt tijdens optredens regelmatig covers met bevriende muzikanten, zoals Troy Sanders van Mastodon of Billy Sheehan van Mr. Big en Steve Vai.

www.metalallegiance.com

F5

Als Megadeth in 2002 tijdelijk stopt en Ellefson en Dave Mustaine met elkaar in de clinch liggen, besluit de bassist heavy metalband F5 op te richten. De groep, die verder bestaat uit drummer Jimmy DeGrasso (ex-Megadeth, Alice Cooper), gitaristen Steve Conley (Lifted, Flotsam And Jetsam) en John Davis (Scottsdale Music Academy), en zanger Dale Steele (ex-Sick Speed) heeft tot op heden twee studioalbums gemaakt: A Drug For All Seasons (2005) en The Reckoning (2008). Sinds de terugkeer van Ellefson bij Megadeth heeft de band een pauze van onbepaalde tijd ingelast.

www.f5theband.com

‘Een album opnemen is voor mij een excuus om te kunnen touren’

omdat je je geen zorgen hoeft te maken of je het nummer wel goed zal spelen.’

De Braziliaanse gitarist Kiko Loureiro (Angra) en Amerikaanse drummer Chris Adler (Lamb Of God) zijn nieuw in de band. Voor jou als bassist is vooral de komst van Adler belangrijk - als tweede helft van het ritmetandem. Konden jullie het qua spel direct goed met elkaar vinden?

‘We hebben al onze partijen voor de plaat individueel opgenomen. We traden voor het eerst samen op tijdens een festival in Quebec City, een liveshow voor 50.000 man, haha! We hebben daarvoor nog wel even in Nashville gerepeteerd. Het optreden voelde meteen geweldig. We zijn alle vier even enthousiast over het nieuwe materiaal. Dat helpt.’

Maar moet je nu ook anders spelen dan voorheen met drummer Shawn Drover?

‘Niet echt. De oude nummers zitten er nou eenmaal ingebakken. Iedereen die later bij de band komt, moet die songs spelen zoals ze zijn. Het leuke van de nieuwe nummers is dat we daar met z’n vieren allemaal een aandeel in hebben gehad. Die zorgen voor de momenten dat we Megadeth als een soort nieuwe band kunnen vieren. Als bassist moet ik vooral rekening houden met de “feel” van de drummer en de manier waarop de partijen worden uitgevoerd. Een van de eerste dingen die Chris Adler aan me vroeg, was: “Moet ik heel strak op de tel spelen, er iets achter gaan hangen of er juist net wat voor gaan zitten?” Ik zei dat ik Megadeth het beste vind klinken als de band op de tel speelt of net achter de beat. Bij Megadeth werken we veel met clicktrack, voornamelijk omdat er live veel videobeelden meelopen. Die clicktrack helpt ons ook heel strak samen te spelen. Daardoor kunnen we met z’n allen als gezamenlijk blok alsnog wel heel lichtjes met tempo en “feel” spelen.’

Hoe zou jij je signature sound omschrijven?

‘Je signature sound komt voort uit de hand waarmee je plukt of aanslaat. Dat is je dominante hand. Ik ben rechtshandig en sla dus met mijn rechterhand aan, met plectrum. Eind jaren zeventig, begin jaren tachtig - toen ik net begon - lag de focus juist op de hand die over de hals manoeuvreert - in mijn geval dus mijn linkerhand. Jongens als Eddie Van Halen, Jaco Pastorius, Al Di Meola en Yngwie Malmsteen waren veel aan het shredden. Maar juist de manier waarop je een noot plukt of aanslaat,

bepaalt je toon voor een groot deel. Toen we met Megadeth begonnen, speelde ik aanvankelijk nog met mijn vingers. Ik ben echter ook opgegroeid met het spelen met plectrum omdat ik vroeger geen versterker kon betalen die kon opboksen tegen de 100 watt Marshalls van mijn bandgenoten. Om gehoord te worden moest ik een oplossing vinden: dat werd het plectrum. Die gaf me een toffe toon waarmee ik door de gitaarmuren heen kon prikken. In de beginfase van Megadeth was de muziek slomer dan nu. De tempo’s waren bijna Black Sabbath-achtig log. Dan heb ik het over nummers als Skull Beneath The Skin, Devil’s Island en Set The World Afire. Tot Dave op een dag fanmail kreeg met de opmerking: “Ik hoop dat je nieuwe materiaal sneller is dan dat van Metallica.” Vanaf toen was het hek van de dam, haha! De dag erna hebben we letterlijk al onze muziek met twintig tot veertig beats per minuut opgeschroefd. Zo werden we van de een op andere dag ‘s werelds vooraanstaande speed metal-band. Ineens was het noodzakelijk een plec-

trum te gebruiken. Alleen daarmee kon ik Dave’s supersnelle gitaarriffs bijhouden. Zeker op momenten als in Holy Wars, waarbij de baslijn de gitaarriffs exact moet volgen.’

Iets heel anders, nu er nog ruimte is voor maar één vraag: Chris Dekker, hoofdredacteur van De Bassist, die jij onder meer kent van NAMM en het Warwick Basscamp, vertelde me dat je eens een busongeluk hebt voorkomen en daarmee veel bekende bassisten het leven hebt gered.

‘Dat is een waar gebeurd verhaal. Het was echt bruto. We reden na het Warwick Basscamp weg. Ik was aan het slapen en ineens werd ik wakker van geschreeuw van mijn medepassagiers. Bleek dat de chauffeur in slaap was gevallen! Godzijdank zat ik recht achter hem, kon ik direct opstaan, het stuur overnemen en de bus terug op de weg krijgen. Ik was op het juiste moment op de juiste plaats, laten we het daarop houden! ■

www.megadeth.com

David's spullen

Basgitaren: Jackson David Ellefson Signature Concert Bass (vier- en vijfsnarig), Jackson Signature Kelly Bird Bass (vier- en vijfsnarig)

Plectra: Jim Dunlop Tortex 0.83

Snaren: SIT Signature Nickel, vier en vijfsnarige sets

Versterkers: 2x Hartke KIL0-basversterkers

Kabinetten: 2x Hartke HX810 HyDrive Cabinets

Microfoons: Countryman DI (voor kabinetten en DI), Shure SM57 (voor zang)

Effecten: Digitech Stereo Chorus, Providence Dual Bass Station

Extra's: Shure Wireless System, Furman Power Conditioner, Whirlwind Multi-Selector, Planet Waves Straps & Cables